Dillums

Setmanari digital de les comarques de Tarragona. Periodisme de proximitat.

dillums.cat

D’aquí | La Terrasseta: una gran excepció

By **Joan González Ferreres** • 14/09/2026 • Updated 20/09/2026 • 6 min read

Joan González Ferreres

L’arribada del setembre, per a la gran majoria de gent, significa la tornada a la rutina, al dia a dia allunyat de les vacances estivals i de la desconnexió. «Wake Me Up When September Ends», que diuen els Green Day. Però no a tot arreu significa això. Per als tarragonins, però, és un mes que no volem que s’acabi. Perquè setembre significa una

cosa: Santa Tecla. Malgrat que sigui el 23 d'aquest mes, la programació dona el tret de sortida unes setmanes abans. Concretament, ha començat durant aquest darrer cap de setmana, amb la ciutat inundada de moltíssimes propostes festives. Entre vermuts i baixades diverses, al Parc Saavedra s'hi forma una vila petita com la d'Astèrix i Obèlix. Però aquí no parlarem de l'Antiga Gàl·lia, sinó que parlem de la Terrasseta, un festival alternatiu que és una excepció en tots els sentits del mot.

És una excepció, primerament, per la seva longevitat. Enguany se celebren quinze anys ininterromputs de festival, cosa que no acostuma a passar en aquest tipus de propostes alternatives. És excepcional, també, pel seu equip gestor (compost totalment per dones o persones dissidents) i la seva programació (formada gairebé al complet, també, per dones o persones dissidents). En els festivals musicals, normalment, el cartell acostuma a ser ocupat majoritàriament per homes en solitari o grups compostos exclusivament per homes. Per contraposar-ho, festivals com la Terrasseta són necessaris.

La quinzena edició del festival va comptar, el divendres 11 de setembre, amb les actuacions destacades del Pony Menut i Renaldo & Clara

Són necessaris, a més a més, pels artistes que hi passen (o hi han passat) al llarg d'aquests darrers anys. L'aposta sempre ha sigut clara: música emergent nacional (amb grups com Minibús Intergalàctic, Maria Jaume o Remei de Ca La Fresca) i internacional (amb les cúmbies gallegues d'Ortiga o les barres de Sara Socas). Varietat d'estils i de persones. Com diuen a la seva pàgina web, l'objectiu del festival «és decréixer i allunyar-se de les característiques massives dels grans festivals». Veient la programació d'aquest any, tot això no ha canviat ni un pèl. Avui ens centrarem en el que vam viure la tarda del darrer divendres 11 de setembre. Concretament, en dos concerts: el Pony Menut i Renaldo & Clara.

En un horari marcadament familiar (17.30 h), la tarda va començar amb la versió familiar del Pony Pisador, aquí sota el nom del Pony Menut. Ja fa anys que gira (arreu del món!) la banda de folk celta de Sant Cugat del Vallès. Han anat per diversos països d'Europa i han arribat a travessar oceans anant a països com Austràlia. No han fet cap escala, en aquesta

ocasió. L'audiència, composta per gent de totes les edats, omplia el parc amb moltes ganes de ballar i de passar-s'ho bé amb aquest grup. Si parlem del Pony, parlem d'un directe treballat i divertit, aquí adaptat a un públic familiar, que no infantil. El matís és important, ja que els adults gaudíem de les tornades addictives i de les bromes dolentes dels músics, i els nens, tot i no entendre'ls en alguna ocasió, xalaven de valent amb les lletres divertides i originals. Tant si els coneixies com si no, t'ho podies passar increïblement bé.

Aquest viatge va començar amb un tren (que no funcionava), però que va aconseguir fer una breu parada a la noble vila de Su, un dels èxits de la banda. El *setlist* va funcionar com una sort de grans èxits del Pony, fent un bon repàs de la seva trajectòria. Tot això amb una interacció constant amb el públic, fent-nos partícips en tot moment de les cançons. Amb coreografies com la del llom o la dels menhirs i una escenografia canviant segons el moment i la cançó. Com va dir una persona del públic, «no sé quants balls ha fet». Va ser un concert molt complet, on els presents vam aprendre a identificar ocells, a saber com es cuina una cançó, a entendre els problemes dels diplodocus amb les cremes de sol i el que suposa ser un pirata. Vam rebre el missatge: vigilarem amb les garotes de Premià.

Els integrants de Renaldo & Clara, saludant el públic (Albert Rué / La Terrasseta).

Un cop va acabar el Pony, els cotxets van ser substituïts per les bosses de tela, ulleres de sol i gorres promocionals. A les 19.00 h era l'hora de Renaldo & Clara. Tanmateix, no van posar el film de Bob Dylan ni va aparèixer cap Renaldo, sinó que ho va fer la Clara Viñals amb la seva banda. També amb uns quants anys de carrera musical carregats a l'esquena, la cantant originària de Lleida va arribar amb una proposta menys moguda i més calmada. El volum de públic es va reduir, però l'ambient era molt agradable, ple de fans de la cantant i que gaudien del seu estil tranquil.

La seva discografia sempre ha estat caracteritzada per unes lletres tendres (que parlen de temes universals com l'amor o la calor) amb unes melodies calmades i suaus. Podríem ficar-la dins del pop, però movent-se ocasionalment amb el *lo–fi*, el R&B o, fins i tot, amb el reggaeton a «Per tu el que faci falta». Sobretot veiem aquesta variabilitat en les percussions, que van alternant *kicks* i *snares* que ajuden a donar noves textures a les cançons. A banda d'algunes cançons noves, la lleidatana va tocar algunes clàssiques com

«Trobo a faltar», «S'està millor al carrer» o «Per fer-te una idea», la famosa cançó pertanyent a una promoció de La Roca Village. L'actitud de la cantant sempre va ser agraïda, devent-se al públic i a la seva banda. No era una actuació per estar obrint olles, sinó per estar tranquil gaudint d'una tarda refrescant de setembre. Gràcies a la Terrasseta per existir i per permetre combinacions d'aquest tipus.

(Fotografia d'encapçalament: Albert Rué / La Terrasseta).

Joan González Ferreres (2001), nascut a Tarragona, és filòleg català. És professor de català per a adults al CPNL des del 2025. Escriu articles de divulgació musical al Substack *La cova*. És cofundador de la revista de rap *Tret*. Present també en la faceta musical, ha tret diversos senzills i el disc *Ignot* (2026) sota el pseudònim El Ganso.

Source: https://dillums.cat/2026/09/14/daqui-la-terrasseta-una-gran-excepcio/
© Dillums · Generated on 11/11/2026